

han findes i den almindelige Forsørgelsesanstalt eller paa en Arbejdsanstalt, dog bør stilles saaledes, at han kender, ikke blot sine Pligter, men ogsaa sine Rettigheder. Man har derfor anset det for rigtig, at der udarbejdedes Reglementer over disse Forhold, og at de ophænges i disse Anstalter, saa at ikke alene vedkommende tilsynshavende Inspektør eller Opfyndmand kender det, men ogsaa den fattige kender ikke alene, som sagt, sine Pligter, men ogsaa sine Rettigheder, for at han mulig, hvis han skulde være underkastet en for haard Bestyrelse, da, paaberøgende sig Reglementet, kunde faa Mod til at henvende sig, om ikke til Kommunalbestyrelsen, saa dog til de Medhjælpere, man har ment at ville give dem. Den næste Vædring er Forslag under Nr. 20, stillet af Udvalget til § 32. Jeg har, efter at jeg er bleven færdig med Betænkningen, efterset den Lov, hvortil der henholdes i Paragraffen, nemlig Loven af 3dje Marts 1860, for at se, hvad det egentlig er, man tilsigter, og jeg fandt, at der i denne Lov i Virkeligheden ikke var andet end det, der findes i dens § 4, som gaar ud paa, at Justitsministeren til enhver Tid har Ret til at bestemme, hvilke Arbejdshuse — dette Udtryk bruges der — der ere udsete til at være Pladser, hvor Løsgængere og slige Folk kunne henvises til. Naar jeg nu sammenligner dette med § 32 i denne Lov, saa siger jeg til mig selv: Hvad skulde da egentlig hele denne Paragraf i Fattigloven til, da vi have Loven af 1860, og da Justitsministeren til enhver Tid har Ret til at bestemme, hvilke Anstalter der høre under Begrebet Arbejdshuse. Han vilde altsaa til enhver Tid, naar denne Lov traadte i Kraft selv uden § 32 kunne bestemme, at disse Arbejdsanstalter, som indrettes, hensees under Begrebet Arbejdshuse. Havde jeg haft denne Oplysning tidligere, tror jeg, at jeg vilde have foreslaet i Udvalget at stemme hele Paragraffen ud. Dette er imidlertid ikke sket, og vi have, som sagt, foreslaet en Vædring, som gaar ud paa, at de nugældende Regler i Loven af 1860 nu skulde staa ved Magt. Smidlertid har dette Forslag affødt et andet Forslag, stillet af Flertallet. Ved at se paa Løsgængere og særlig Betlere er man nemlig kommet til at mindes, hvad man har set er sket i de senere Aar, naar gamle Koner eller andre ere gaaede hen for at hente Gaver hos Folk, hos hvem de have Lov til at hente dem. Herved tænker jeg særlig paa dem, som gaa hen at hente Mælk og lignende, hente Tulegaver og andet deslige, væsentlig altsaa Ting, som man betragter

det som noget givet, at disse Folk faa som Gave. I det mindste i store Strækninger af Jylland er det noget almindeligt, men nu har man i de sidste Aar bemærket, at saadanne Folk blive opsnappede af Gendarmerne og førte i Arrest. Det er Grunden til det Forslag, der er stillet under Nr. 21, og som gaar ud paa, at den Slags Betleri ikke skal betragtes som Betleri. Jeg antager, at dette Forslag vil møde nogen Modstand, og dette fremgaar jo allerede af, at ikke hele Udvalget er samlet derom. Der som man kunde faa en vis Garanti for, at Gendarmerne blev bedre belærte om deres Rettigheder og Pligter, saa at de ikke optraadte paa den Maade, som Tilfældet er, kunde der maasse gøres nogen Forandring ved Vædringsforslaget. Jeg kommer derefter til Vædringsforslaget under Nr. 22 til § 33, hvilket gaar ud paa, at der i 2den Linie efter „Kreds“ indskrives: „eller efter Omstændighederne med Indenrigsministerens Samtykke for flere Amtsraadskrede i Forening“. § 33 gaar jo ud paa, at herefter skal enhver Amtsraadskreds have en Tvangsarbejdsanstalt, men da Udvalget har ment, at man paa mange Steder endogsaa naturlig kunde sammensmelte flere Amtsraadskrede eller i det mindste de i Kredsen værende Købstæder, har man foreslaet, at det dog kunde udvides til flere Amtsraadskrede, naar der var erhvervet Samtykke af Indenrigsministeriet til, at det kunde tillades, at Anstalten blev for saadanne større Kredse. Det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 23 til den samme Paragraf, er kun en Redaktionsændring, der er en Folge af Vædringsforslaget til § 9. Jeg kommer derefter til Vædringsforslag under Nr. 24, der er stillet af et Flertal, og som gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf efter § 34. Det er jo særlig dette Ting bekendt, at der her er faldet Udtalelser saavel fra den ærede Indenrigsministers Side, som ogsaa fra mange ærede Medlemmers Side, hvis Udtalelser altsaa have fundet Bestyrkelse ved den ærede Indenrigsministers Udtalelser om Rigtigheden af, at Kommunerne kunne eftergive fattige den Gæld, som den vedkommende staar i til Kommunen. Denne Ret er i de sidste Aar bleven meget stærkt benyttet af Sogneraadene, idet man nemlig har tænkt som saa: Nu prøve vi, om det Indvold, som viser en vis Selvstændighed, kan ved at faa sin Gæld eftergivet stille sig uafhængig af Fattigvæsenet og blive staaende som selvstændig, og man har sagt: Vi spare i det mindste i den Tid, han holder sig, den Udgift, som ellers vilde blive paaført Kommunen. Dette